

Bliver bevaringsservitutten tidsbegrænset, ville det skabe ulighed over for alle de ejere, der tidligere – både efter de tidligere bygningsfredningslove og efter den nugældende lov – har accepteret dem med et indhold, der ikke er tidsbegrænset.

Tidsbegrænsning for fremtidige bevaringsdeklarationer vil dertil være administrativt belastende. Endvidere vil tidsbegrænsning af deklarationer knyttet til ydelse af tilskud eller lån til istandsættelsesarbejder på uhenigtsmæssig måde komme til at adskille sig fra bevaringsdeklarationer tinglyst i andre sammenhænge. Dette gælder både de ovenfor nævnte deklarationer samt de bevaringsdeklarationer af tilsvarende karakter, der kræves tinglyst af kommuner, ved ydelse af kommunale tilskud til istandsættelsesarbejder på fredede og bevaringsværdige bygninger, f.eks. de af Københavns kommune krævede bevaringsdeklarationer.

At konkretisere en eventuel tidsbegrænsning til det enkelte istandsættelsesarbejdes levetid vil få præg af vilkårlighed over for de enkelte ejere. Omkostningerne ved udførelse af forskellige arbejder på forskellige fredede bygninger kan være lige store, på samme måde som behovet for økonomisk støtte kan være ens. Levetiden for bevaringsforanstalt-

ningerne er derimod vidt forskellig. Eksempelvis kan peges på et nyt stråtags levetid på 20–30 år i forhold til et nyt tegltags på 75–100 år. Endvidere kan nævnes, at restaureering af et vægmaleri formentlig har en varighed af over 100 år.

Ved ydelse af lån kan løbetiden for lånet være forskellig i de forskellige sager afhængigt af de konkrete omstændigheder, herunder lånets vilkår i øvrigt, og vil ikke være velegnet som udtryk for en varighed af bevaringsdeklarationen.

Det er i øvrigt bygningsfredningsmyndighedernes mangeårige erfaring, at det kun er meget få ejere af fredede bygninger, der vægter sig ved at acceptere en bevaringsdeklaration i de forskellige situationer, hvor spørgsmål opstår. Som regel er ejerne rede til og interesserede i at sikre bygningernes fortsatte beståen ud over den enkelte ejers tid på samme måde, som staten er forpligtet til at søge at sikre de fredede bygninger bedst muligt for eftertiden.

Det er fredningsstyrelsens opfattelse, at der herefter ikke er anledning til at ændre på den praksis, der har været ført siden 1918. Fredningsstyrelsen vil dog understrege, at man fortsat er indstillet på at yde støtte ubetinget, når særlige grunde taler herfor.«